

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2615/2021
04.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Маја Јандрић Виловски адвокат из ..., против тужене Основне школе „Вук Караџић“ из Србобрана, чији је пуномоћник Горана Великинац адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1577/21 од 21.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1577/21 од 21.06.2021. године.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1577/21 од 21.06.2021. године и пресуда Основног суда у Врбасу П1 116/2020 од 02.03.2021. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 116/2020 од 02.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена на исплату трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у периоду од 01.02.2017. године до 31.12.2019. године, у износу од 46.525,55 динара са законском затезном каматом од 01.01.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да надокнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 22.550,00 динара у року од осам дана под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1577/21 од 21.06.2021. године одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Врбасу П1 116/2020 од 02.03.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености тужиљине посебне ревизије, имајући у виду одлуке ревизијског суда у истим или битно истоветним чињенично правним споровима,

Врховни касациони суд је нашао да је о изјављеној ревизији потребно одлучивати ради уједначавања судске праксе.

Из тог разлога је одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, ревизијски суд је нашао да је тужиљина ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је у радном односу код тужене од 2012. године. Тужилцино пребивалиште налази се у Новом Саду а место рада у Србобрану. У спорном периоду тужилца је до места рада долазила сопственим возилом, а када је до посла путовала јавним превозом користила је градски превоз до аутобуске станице у Новом Саду и међуградски превоз до аутобуске станице у Србобрану, одакле је пешице долазила до зграде тужене школе. Тужена је плаћала трошкове градског и међуградског превоза, али не и трошкове превоза у Србобрану. Та општина нема организовани превоз путника. Вештачењем је утврђена висина трошкова превоза на основу података о цени месечне претплатне карте у локалу превозника „Бечеј превоз“, који обавља превоз путника на територији суседне општине Бечеј.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 26. став 1. и 2. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник Републике Србије“ број 21/15), одбили тужбени захтев. По становишту судова, удаљеност између аутобуске станице у Србобрану и места тужилциног рада износи 260м и зато не постоји реална потреба за коришћење јавног превоза, нити тужилца има могућност да такву врсту превоза и користи, због чега тужена није у обавези да јој те трошкове надокнади.

По становишту Врховног касационог суда, у овом спору погрешно је примењено материјално право.

Одредбом члана 118. став 1. Закона о раду прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, поред осталог и трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз (тачка 1). Према члану 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, запослени има право на накнаду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски), која мора бити исплаћена до петог у месецу за претходни месец, уколико није обезбедио сопствени превоз, а ако је перонска карта услов коришћења превоза, сматра се да је иста саставни део трошкова превоза.

Из наведених одредби следи да удаљеност места рада од места становања, у овом случају од аутобуске станице у Србобрану до које тужилца долази међуградским превозом, није предвиђена као критеријум од којег зависи право запосленог на трошкове за долазак и одлазак са рада.

Из тог разлога, пресуде нижестепених судова су морале бити укинуте и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење јер због погрешне примене материјалног права није посебно цењен налаз вештака достављен уз тужиљин поднесак од 02.09.2020. године и допуна налаза од 17.12.2020. године, у вези са обрачуном трошкова које је тужена извршила и доставила уз поднесак од 30.10.2020. године.

У поновном поступку првостепени суд ће, имајући изложено у виду, одлучити о захтеву тужиље.

Са свега наведеног, на основу члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић